

Україна

Ганна Дудка

Не принижена не стрижена,
Ані підступу в ній, ні зла.
У століттях не переможена,
Хоч згоріла не раз дотла.

Недоніжена, недолюблена,
Не допита, немов вино.
Серед лютих завій розгублена,
Тільки світиться дець вікно.

Не смакована, так залишена,
Не докраяна, наче хліб.
А душа в неї сонцем вишита , -
Ось милуйтеся, ось беріть.

Не довтішена в смутку синьому,
Не згоріла в лихім вогні.
Із такими ясними крилами,
Із скарбами, що дець на дні.

Не доквітла, не доцілована,
Не полита рясним дощем,
Тільки грозами загартована,
Під небесними тонким плащем.

Незбагненна і не розгадана,
З добрим ангелом на плечі,
Що надбала, а що украдено,
Та й не відала, що по чім.

Не досказана на піввислові,
Не дочитана до кінця.
А веселки в ній— коромислами,
Де народжуються сонця.

Не засліплена щастям, успіхом,
Навіть сивою - як весна,

Йде по світу із щирим усміхом,
Прикрашаючи світ, Вона.